

ITALIENSK FINESSE

Med den forrige seriens høyttalere friskt i minne, er det interessant å plassere de nye Olympica Nova II i stua og la de få puste liv i favorittmusikken min.

Tekst: Håvard Holmedal

Den nye serien av Sonus faber-høyttalerne Olympica Nova er utvidet fra 3 til 4 høyttalere, Nova I, II, III og V, men alt er laget i samme stil og i et tydelig gjenkjennelig design med det nydelige, glatte og varme italienske treverket du må stryke hånden over hver gang du går forbi høyttalerne. Lekkert er bare fornavnet.

Omtrent alt er nytt

Selv om det er helt åpenbart at dette er et par høyttalere i Olympica-serien, er det knapt noe som ikke er gått etter i sømmene og oppgradert. Etter å ha hørt nøy på Sonetto-seriens høyttalere, er det liten tvil om at disse oppgraderingene også var sterkt påkrevet. Olympica-serien var fortsatt bedre, men det var knapt mulig å finne en eneste person som mener at prisforskjellen er verdt pengene. Sonetto spiller så godt at de Olympica-serien fikk solid konkurranse, og Sonus faber en skikkelig utfordring. De første Olympica-høyttalerne kom i 2013, og det er interessant å se hvor mye Sonus faber har utviklet seg de siste 6 årene.

Det er noe som har skjedd med hvordan Sonus faber tenker balanse og lydkarakteristikk, og de har åpenbart fått noen gode ideer om hvordan de skal forbedre elementene sine.

Kabinettet har samme formfaktor, men læret på toppen er borte og erstattet av det samme treverket som i resten av høyttaleren. Ekte lær finner du derimot i frontplaten til diskanten og mellomtonen. Aluminiumsrammen som går langs kanten på toppen av høyttaleren er derimot på plass, og det hele preges av solid og presist møbelhåndverk «made in Italy». Nærmere bestemt Vicenza – en halvtimes kjøretur fra Venezia.

Det luttformede kabinettet som har et integrert bassventilsystem på baksiden som Sonus faber kaller Stealth Ultraflex og som er

det samme du kan finne på såpass imponerende høyttalere som Homage Tradition. Kabinettet er laget av et 8-lags trelaminat som er forsterket med metall i bakkant mens topp og bunn er i aluminium, og så er det hele finert i enten valnøtt eller i den mørke tresorten wenge. Begge er flotte, men skulle jeg velge ville jeg valgt den dype og mørke gløden i wenge.

Uansett kabinettfinish står høyttalerne på en kraftig aluminiumsplate med fire solide og høyderegulerbare spikes, og det følger med

gulvbeskyttere hvis du ikke vil ha dype hull i parketten. Det er selvsagt en diskusjon om hvor vidt gulvbeskytterne nuller ut det meste av effekten av spikes, og om det faktisk låter bedre med dempefotter. Kanskje får vi svar på det underveis, også.

Høytaler-elementene

Som i Sonetto-seriens gulvstående modeller er det mellomtonen som har forandret seg mest rent klanglig sett. Kanskje er det også dette elementet, altså mellomtone, som er der forbedringene har vært størst. Det har skjedd saker og ting med den 28mm silkediskanten og den lette 18cm sandwich-bassen, men det 15cm store og ekstremt lette mellomtone-elementet av blant annet cellulose, silkebomull og bastfiber er det som tiltrekker seg mye av den musikalske oppmerksomheten, og det er også det elementet det snakkes mest om av Sonus faber selv. I midten av elementet sitter det en faseplugg i kobber og aluminium som skal reduserer forvrengning og redusere eventuelle resonanser. Det er ikke så godt å si hvordan det hadde vært uten, men lytterresultatet er i hvert fall absolutt godkjent og helt klart i stil med det Sonus faber selv sier de har vært ute etter.

Høytaleren er ikke voldsomt lett å drive. Det er en kombinasjon av en følsomhet på snaue 88dB og

en nominell impedans på 40ohm som de også går litt under når de spiller. Likevel har ikke såpass rimelige forsterkere som den nye Hegel H120 særlige problemer med å spille på disse høyttalerne, men du får solid igjen for pengene når du velger dyrere, større og bedre forsterkere.

Høytaleren er ganske så uproblematisk å stille opp, og den tåler å stå forholdsvis nær bakveggen uten at balansen mellom bass og mellomtone forskyves i særlig grad. Best spilte den likevel en drøy meter fra bakveggen (målt fra baksiden av høyttaleren) hjemme hos meg, og vinklet noen få grader mot lytteposisjonen.

Forbedringer og endringer

Som med Sonetto VIII, som på mange måter markerte en litt ny måte å tenke lyd på i mellomklassen, er den nye Olympica Nova-serien også litt sprekere og åpnere enn tidligere Olympica-modeller. Heldigvis går det ikke på bekostning av høyttalerens musikalitet og homogenitet, og høyttaleren har fortsatt en smule romantisk varme som Sonus faber nok aldri vil kvitte seg med.

Hvis jeg skal sette ord på hva alle de små oppgraderingene betyr vil jeg si at lydbildet er enda litt stillere, bassene er strammet betydelig opp og du behøver ikke dra på med de største høyttalerne

i serien for å få helt brukbar bass, det er mer presisjon og dynamikk i mellomtonen, og diskanten er åpnere og bedre oppløst samtidig som den har fått mer energi. Det er som om det har blitt en mye klarere rød tråd fra de dyre highend-modellene og ned til Olympica Nova, og de markerer også en større kvalitetsavstand til Sonetto enn det den forrige Olympica-serien maktet å få til, og er i større grad verdt mellomlegget. Ser man bort fra at den forrige Olympica-serien fortsatt holder skyhøyt nivå på finish og design, var det knapt noen grunn til å velge disse fremfor Sonetto. Noe måtte altså gjøres og svaret på det er Olympica Nova.

Musikken

Hvordan kan en høyttaler som er musikalsk og avslappet også være sprek og energisk? Det nærliggende svaret er at det ikke er mulig, men det virker som om det er akkurat her italienerne har satt inn ressursene. Resultatet er en høyttaler som er stillere enn de fleste, mer presis enn du tror og i stand til å ta opp i seg enhver klangfarge som den får servert fra forsterkeren.

Høyttalerne kan vel egentlig ikke sies å være helt uten påvirkning på det endelige resultatet. Det meste av det jeg spiller av musikk blir «Sonus-

faberisert» og det er ikke farging av lyden i stor skala, men så vidt litt ekstra finpuss av lyden med superfint sandpapir, for at den skal være fri for aggressive elementer. Det klarer de uten å gjøre lyden kjedelig eller mindre livfull og energisk. Dette er ekte balansekunst!

Det er ikke mye jeg skal spille av den stille og tilbakelelte La Chanson D´helene med Youn Sun Nah for gåsehuden kommer krypende oppover armene, og opplevelsen trekker meg ut av virkeligheten og inn i musikken. Stemmen er intenst tilstede, den er utrolig rik på detaljer og fullstendig troverdig i mine ører. Det er en nerve her som ikke opplevelse så ofte, og som skaper spenning i hver ansats og i hver tone, og som gjør det engasjerende å lytte til musikk. Stemmen er også svært bra fokusert og tegnet opp mot den beksvarte bakgrunnen.

Høyttaleren går ikke helt ned i kjelleren og det blir tydelig når jeg setter på Pete Belascos Deeper eller når Steve Hackett åpner konserten i Royal Albert hall og en Moog Taurus bassmodul graver ut episk dypbass. Bassen beveger seg ned til omtrent 40Hz er kontrollert og har god tyngde, men den mangler noen få toner for å nå helt ned til den dypeste kjelleren. Spørsmålet om jeg egentlig behø-

ver mer bass fikk jeg solid svar på da jeg koblet til en Klipsch C-310. Selv om den er innstilt til å knapt lage lyd, tilføres det en ekstra dimensjon til lydbildet. Det blir større og bredere, og instrumentene får mer vekt - selv om de ikke har noe lyd i det aktuelle området. Så ja, det er alltid fint med litt ekte dydbass, men ikke noe absolutt krav for å ha det moro med musikk.

Med italienske høyttalere må det selvsagt også spille litt italiensk opera! På spillelista med testmusikk står en lekker sak som synges av Cecilia Bartoli, Merope – Sposa, non mi conosci av Giacomelli. Jeg hører svært sjelden på opera, men dette er utrolig lekkert, og det er som om høyttalerne er meislet ut til oppgaver nøyaktig som denne. Stemmen til Bartoli er dyp og sensuell (stemmen hennes er kontra-alt) og den kryper ut av høyttalerne og sniker seg inn i øregangen. Helt uten gnising og helt uten motstand. Du sitter på rad 5 og både ser og hører denne fantastiske damen synge.

Konklusjon

Jeg vil si at Olympica Nova II låter utrolig fint, og du skal ha ganske spesielle preferanser hvis du skal klare å mislike hvordan Nova II spiller. Den er svært enkel å leve med, og helt uproblematisk å plassere i rommet. Ikke tar den voldsomt stor plass, heller.

Det aller meste av musikk spiller glimrende, og jeg fant ingen ting den ikke fikser eller gjengir på troverdig og naturlig vis. Nova II er ikke like god på tyngre metall og hard elektronika som på akustiske instrumenter og stemmer, men selv i denne prisklassen må man ta noen valg om hvor man vil gå som konstruktør.

Sonus faber har tatt en masse veldig gode beslutninger og laget en balansert og flott musikalsk gjengiver av musikk. Resultatet er en høyttaler du koser deg sammen med, og i mindre grad noe du benytter som verktøy for å lytte til hifi. Olympica Nova II er litt mer for hjertet og litt mindre for hjernen, og mer for den altoppslukende musikalske opplevelsen enn for den tørre og nøkterne lydanalysen.

VI LIKER:

- Nydelig balansert
- Musikalsk
- Åpen og transparent
- Lekker finish og treverk

VI LIKER IKKE:

- Noen vil savne litt ekte dydbass

STEREO+ MENER: Sonus faber har løftet Olympica-serien betydelig og gjort Nova II friskere og mer energisk, men heldigvis uten å fjerne dens veldig flotte musikalske evner.

KARAKTERER

Brukervennlighet/fleksibilitet

8

Kvalitetsinntrykk/design

10

Lydkvalitet/pris

9

Sonus faber Olympica Nova II

PRIS: Kr. 90.000.- per par

IMPORTØR: Mono As

LINK: www.mono.no